तमुत्सृष्टं जले गर्भं राधाभर्ता महायशाः । पुत्रत्वे कल्पयामास सभार्य्यः सूतनन्दनः ।
नामधेयञ्च चक्राते तस्य बालस्य तावुभौ । वसुना सह जातोऽयं वसुषेणो भवत्विति ।
स वर्द्धमानो बलवान्सर्व्वास्त्रेषूद्यतोऽभवत् । आपृष्ठतापादादित्यमुपातिष्ठत वीर्य्यवान् । ४४०५
तस्मिन्काले तु जपतस्तस्य वीरस्य धीमतः । नादेयं ब्राह्मणेष्वासीत्किञ्चिदसु महीतले ।
तमिन्द्रो ब्राह्मणो भूत्वा भिक्षार्थी समुपागमत् । कवचं प्रार्थयामास फाल्गुनस्य हिते रतः ।
स्वशरीरात्समुत्कृत्य कवचं स्वनिसर्गजं । विप्ररूपाय शक्राय ददौ कर्णः कृताञ्जलिः ।
प्रतिगृह्य तु देवेशस्तुष्टस्तेनास्य कर्म्मणा । ददौ शक्तिं सुरपतिर्व्वाक्यं चेदमुवाच ह ।
देवासुरमनुष्याणां गन्धर्व्वोरगरक्षसां । यमेकं जेतुमिच्छेथाः सोऽनया न भविष्यति । ४४१०
प्राङ्नाम तस्य कथितं वसुषेण इति चितौ । कर्णो वैकर्त्तनश्चैव कर्म्मणा तेन सोऽभवत् ।
इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वणि ऐन्द्रशक्तिलाभे एकादशाधिकशततोऽध्यायः ॥ १११ ॥
वैशम्पायन उवाच ॥ सत्त्वरूपगुणोपेता धर्म्मारामा महाव्रता । दुहिता कुन्तिभोजस्य पृथा पृथुललोचना ।
तान्तु तेजस्विनीं कन्यां रूपयौवनशालिनीं । व्यवृण्वन्पार्थिवाः केचिदतीव स्त्रीगुणैर्युतां ।
ततः सा कुन्तिभोजेन राज्ञाहूय नराधिपान् । पित्रा स्वयम्बरे दत्ता दुहिता राजसत्तम ।
ततः सा रङ्गमध्यस्थं तेषां राज्ञां मनस्विनी । ददर्श राजशार्दूलं पाण्डुं भरतसत्तमं । ४४१५
सिंहदर्पं महोरस्कं वृषभाक्षं महाबलं । आदित्यमिव सर्व्वेषां राज्ञां प्रच्छाद्य वै प्रभाः ।
तिष्ठन्तं राजसमितौ पुरन्दरमिवापरं । तं दृष्ट्वा साऽनवद्याङ्गी कुन्तिभोजसुता शुभा । पाण्डुं नरवरं रङ्गे हृदयेनाकुलाऽभवत् ।
ततः कामपरीताङ्गी सकृत्प्रचलमानसा । व्रीडमाना स्रजं कुन्ती राज्ञः स्कन्धे समासजत् ।
तं निशम्य वृतं पाण्डुं कुन्त्या सर्व्वे नराधिपाः । यथागतं समाजग्मुर्गजैरश्वैरथैस्तथा ।
ततस्तस्याः पिता राजन्विवाहमकरोत्प्रभुः । स तया कुन्तिभोजस्य दुहित्रा कुरुनन्दनः । ४४२०
युयुजेऽमितसौभाग्यः पौलोम्या मघवानिव । कुन्त्याः पाण्डोश्च राजेन्द्र कुन्तिभोजो महीपतिः ।
कृत्वोद्वाहं तदा तन्तु नानावसुभिरर्चितं । स्वपुरं प्रेषयामास स राजा कुरुसत्तम ।
ततो बलेन महता नानाध्वजपताकिना । स्तूयमानः सचारणैर्ब्राह्मणैश्च महर्षिभिः ।
संप्राप्य नगरं राजा पाण्डुः कौरवनन्दनः । न्यवेशयत तां भार्य्यां कुन्तीं स्वभवने प्रभुः ।
इत्यादिपर्व्वणि सम्भवपर्व्वणि कुन्तीविवाहे द्वादशाधिकशततोऽध्यायः ॥ ११२ ॥
वैशम्पायनउवाच । ततः शान्तनवो भीष्मो राज्ञः पाण्डोर्य्यशस्विनः । विवाहस्यापरस्यार्थे चकार मतिमान्मतिं । ४४२५
सोऽमात्यैः स्थविरैः सार्द्धं ब्राह्मणैश्च महर्षिभिः । बलेन चतुरङ्गेण ययौ मद्रपतेः पुरं ।
तमागतमभिश्रुत्य भीष्मं वाह्लीकपुङ्गवः । प्रत्युद्गम्यार्चयित्वा च पुरं प्रावेशयन्नृपः ।
दत्त्वा तस्यासनं शुभ्रं पाद्यमर्घ्यं तथैव च । मधुपर्कञ्च मद्रेशः पप्रच्छागमनेऽर्थितां ।
तं भीष्मः प्रत्युवाचेदं मद्रराजं कुरूद्वहः । आगतं मां विजानीहि कन्यार्थिनमरिन्दम ।
श्रूयते भवतः साध्वी स्वसा माद्री यशस्विनी । तामहं वरयिष्यामि पाण्डोरर्थे यशस्विनीं । ४४३०